

การพัฒนาอาชีพเพื่อคนพิการในโลกยุคดิจิทัลกับ การสร้างรูปแบบการเรียนรู้บนความท้าทายด้วยโปรแกรม Microsoft Office Office365

CAREER DEVELOPMENT FOR PEOPLE WITH DISABILITIES IN THE DIGITAL ERA BY CREATING A CHALLENGING LEARNING MODEL WITH MICROSOFT OFFICE 365

กิตติ กุดตันน¹ ภูมิพัฒน์ วณพิพัฒน์พงศ์² พิชญาภา ยวงสร้อย³
KITTI KUTTANAN¹ PHUMIPHAT WANAPHIPHATPHONG² PICHAYAPHA YUANGSOI³

บทความวิชาการ วันที่รับบทความ 6 ตุลาคม 2564 วันที่แก้ไข 19 พฤษภาคม 2566 วันที่ตอบรับ 23 มิถุนายน 2566

ปัจจุบันคนพิการได้รับโอกาสและการยอมรับจากสังคมที่เปิดกว้างให้เข้าร่วมทำงานกับคนปกติทั้งในหน่วยงานของภาครัฐบาลและเอกชนด้วยศักยภาพและความรู้ความสามารถของคนพิการที่มี โดยเฉพาะความมุ่งมั่นตั้งใจในการที่จะช่วยเหลือตนเอง ทำให้ผลงานที่ออกมาทัดเทียมหรือมากกว่าคนปกติทั่วไป แต่สิ่งที่จะทำให้คนพิการมีโอกาสหรือมีพื้นที่ในการประกอบอาชีพในโลกยุคดิจิทัลก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลาย ๆ ด้านประกอบกัน ความท้าทายในโลกยุคเทคโนโลยีดิจิทัลของการสนับสนุนให้คนพิการให้สามารถพึ่งตนเองได้นั้น จึงเป็นสิ่งที่ทุกคนพึงกระทำอย่างยิ่ง จากสถิติผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงอาชีพส่วนใหญ่ที่คนพิการที่สามารถหาเลี้ยงชีพได้ด้วยตนเองคือทำงานด้านธุรการ การบันทึกข้อมูล ทำเอกสารรายงาน ตารางงาน ฯลฯ แสดงว่าเทคโนโลยีในโลกดิจิทัลในศตวรรษที่ 21 ที่สามารถตอบสนองการมีอาชีพได้ก็คือ การใช้คอมพิวเตอร์ และซอฟต์แวร์ที่ตอบสนองอาชีพได้ดีที่สุดยุคนี้ก็คือ โปรแกรม Microsoft Office 365 ที่รวมเครื่องมือที่จำเป็นในวิชาชีพไว้อย่างลงตัวในหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบในยุคนี้

คำสำคัญ : โลกยุคดิจิทัล,การพัฒนาอาชีพ,คนพิการ,โปรแกรม Microsoft Office Office365

Abstract

Disabilities are given opportunities and acceptance from a society that is open to working with normal people in both public and private agencies with their potential and knowledge. especially the determination to help oneself Make the work that comes out on par or more than normal people But what gives people with disabilities the opportunity or the space to have a career in the digital era depends on many factors.

¹² สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

³ อาจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

¹² Educational Technology and Communications Naresuan University

³ Ph.D., at department of educational technology and communications, faculty of education, Naresuan University.

E-mail: jo.yut45@gmail.com,tom-124@hotmail.com, khunnueng09@gmail.com

The challenges in the digital era of empowering people with disabilities to become self-reliant. Therefore, it is something that everyone should do. Statistics show that most of the occupations in which people with disabilities are able to earn a living on their own are in administrative work. data recording Documents, reports, work schedules, etc. show that technology in the digital world in the 21st century that can meet a career is computer use. And the best professional software for today is Microsoft Office 365, which combines the tools you need professionally in one perfect era.

Keywords: Digital world, Career development, People with disabilities, Microsoft Office Office365 programs

บทนำ

โลกก้าวหน้าไปไกลมากขึ้นตามเทคโนโลยี และพฤติกรรมการใช้งาน ส่งผลให้ในแต่ละช่วงปีที่ผ่านมา มีการพัฒนาและเดินหน้าไปอย่างรวดเร็ว รูปแบบการใช้ชีวิตของคนในสังคมก็เปลี่ยนแปลง ยอมรับได้ในยุคสมัยที่เปลี่ยนไปและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เข้ามามีอิทธิพลกับการใช้ชีวิตแทบจะทุกช่องทาง ดังที่ปัจจุบันเราเรียกกันว่า ยุคดิจิทัล 4.0 แต่กว่าที่มันจะเติบโตมาได้จนถึงขณะนี้ล้วนแล้วแต่ต้องมีการเดินทาง และโลกในยุคดิจิทัลก่อนจะถึง 4.0 เป็นอย่างไรเราสามารถแบ่งได้ดังนี้ โลกยุค Digital 1.0 คือยุคของการเปิดโลกอินเทอร์เน็ต ถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนของพฤติกรรมการใช้ชีวิตของคนในสังคมว่าได้ เพราะหลายสิ่งได้เริ่มปรับบทบาทให้เข้าถึงอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ได้เปลี่ยนวิถีชีวิตจากโลกออฟไลน์เป็นโลกออนไลน์มากขึ้น และต้นกำเนิดของการมีเว็บไซต์ที่สามารถทำให้เราเข้าถึงทุกอย่างได้ ช่วยให้การดำเนินชีวิตรวมไปถึงกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจหรืออื่นๆ ก็ช่วยให้อำนวยความสะดวกได้ง่ายขึ้น โลกยุค Digital 2.0 คือ ยุคของโซเชียลมีเดีย เมื่ออินเทอร์เน็ตได้เข้ามาสู่สังคมเป็นวงกว้าง คนในสังคมได้มีการปรับตัวและใช้งานอินเทอร์เน็ต และให้เข้ามาอยู่ในชีวิตประจำวันมากขึ้น เช่นมีการสื่อสารโดยผ่านสื่อโซเชียล ส่งผลให้เหล่านี้เกิดการผสมผสานผนวกเข้ากับการทำธุรกิจ อีกทั้งนักธุรกิจได้มีการมองว่า Social Media คือตัวเชื่อมต่อระหว่างธุรกิจและผู้บริโภคช่วยให้ผู้บริโภคได้เห็นและรู้จักแบรนด์ รวมไปถึงสิ่งที่ต้องการนำเสนออีกด้วย ทั้งนี้เครื่องมือโซเชียลมีเดียสามารถเป็นอำนาจต่อรองของผู้บริโภคในการเลือกรับสินค้าและบริการ โลกยุค Digital 3.0 คือ ยุคแห่งข้อมูลและบิ๊กดาต้า เหล่านี้นั้นล้วนแล้วมาจากพฤติกรรมของผู้บริโภคในยุค Digital 2.0 และ 3.0 ส่งผลให้ข้อมูลต่างๆ ได้มีมากขึ้น เกิดเป็นการขยายข้อมูลที่เยอะจนน่าทึ่ง แพลตฟอร์มทางธุรกิจแต่ละชนิดก็ได้มี

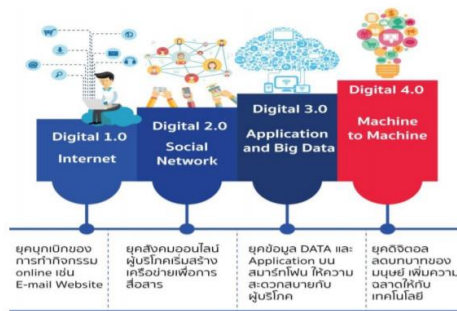
การขยายออกไปเป็นมุมกว้าง และได้มีการนำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับใช้กับธุรกิจมากขึ้น จากการประมวล วิเคราะห์ เกี่ยวกับความต้องการของผู้บริโภค นอกจากนี้ Big data สามารถนำมาวิเคราะห์ ต่อยอด คิดค้นและนำมาพัฒนาเป็น Application เพื่ออำนวยความสะดวกต่อผู้ใช้งานผ่านสมาร์ทโฟน แท็บเล็ต เป็นต้น และโลกยุค Digital 4.0 คือ ยุคปัจจุบันที่มีความก้าวหน้าของเทคโนโลยีอย่างครบครัน และมี AI เข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้น (และคาดว่าจะมากขึ้นอีกในอนาคตอันใกล้) เทคโนโลยีที่กล่าวไปในข้อความข้างต้นเสมือนเป็นจุดเริ่มต้น และได้มีการพัฒนามาเรื่อยๆ เป็นการเพิ่มศักยภาพในการประดิษฐ์ของมนุษย์ เพื่อข้ามขีดจำกัดต่างๆ รวมถึงเป็นการสร้างสรรค์และพัฒนาสิ่งใหม่ หรือจะเรียกยุคนี้ว่า ยุค Machine to Machine เช่น เราสามารถเปิด-ปิดเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านของตัวเองโดยผ่านแอปพลิเคชัน เป็นต้น ความรวดเร็วของเทคโนโลยีและความคิดอันก้าวล้ำของมนุษย์มีแนวโน้มที่ว่า หลายสิ่งหลายอย่างอาจได้มีการพัฒนาไปได้ไกลมากขึ้น เราเองในฐานะผู้บริโภคหรือเจ้าของธุรกิจก็ควรที่จะต้องมีการปรับตัวให้เท่าทัน เพื่อไม่ให้ถูกเทคโนโลยีหรือบุคคลเจ้าเล่ห์มาทำให้เราเดือดร้อนได้ในอนาคต อีกทั้งธุรกิจทั้งหลายก็จะมีมาตรฐานและศักยภาพที่สูงขึ้น เพื่อให้ธุรกิจมีความมั่นคงและยั่งยืน [1]

แนวคิดกับการพัฒนาอาชีพสู่การสร้างอาชีพเพื่อคนพิการในโลกยุคดิจิทัล

ก่อนอื่นเรามาทำความรู้จักกันก่อนว่าโลกดิจิทัลคืออะไร ทำไมต้องคนไทยต้องเข้าสู่โลกดิจิทัลด้วย

1.โลกยุคดิจิทัล

ในปัจจุบันการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลกำลังนำสังคมโลกเข้าสู่การวิวัฒนาการอย่างรวดเร็วแบบก้าวกระโดด มีความซับซ้อน เชื่อมโยงได้หลายมิติ ไร้พรมแดนและคาดการณ์ได้ยาก โดยการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศ และการสื่อสาร การโทรคมนาคม เครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมโยงไปทุกพื้นที่ สามารถส่งผ่านข้อมูลขนาดใหญ่ด้วยความเร็วสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการเปลี่ยนผ่านจากยุคอนาล็อกเข้าสู่ยุคดิจิทัล ทำให้กิจกรรมต่างๆ ทุกภาคส่วนถูกพัฒนาโดยเทคโนโลยีให้มีความทันสมัยในทุกๆ ด้าน ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ การเมือง สังคมจิตวิทยา ความมั่นคง และวิถีชีวิตของประชาชนทุกคนในสังคมทั้งในเชิงสร้างสรรค์และการทำลาย เกิดอาชีพใหม่ รูปแบบและกระบวนการทำงานใหม่ องค์กรต่าง ๆ ต้องปรับตัวให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน ทั้งนี้หากไม่สามารถปรับตัวได้ทันเวลาอาจมีผลกระทบต่อความอยู่รอดขององค์กรและต้องยุติกิจการในที่สุด การรู้และปรับตัวก่อนจะทำให้ได้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัลได้อย่างมีความพร้อม สามารถสร้างโอกาสที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนากิจการขององค์กรและพัฒนาคุณภาพในการดำรงชีวิตประชาชนในสังคมได้อย่างมากมาย

รูปที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบโลกยุคดิจิทัลทั้ง 4
ที่มา : ยุค Digital 4.0 เมื่อโลกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี, ออนไลน์, 2561 [2]

DIGITAL 4.0 ในปัจจุบัน

รูปที่ 2 แสดงเทคโนโลยีในโลกยุค 4.0
ที่มา : ยุค Digital 4.0 เมื่อโลกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี, ออนไลน์, 2561 [2]

นิยามของโลกดิจิทัล คือ ดินแดนที่สามารถสร้างสรรค์ และใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีอย่างเต็มศักยภาพในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน นวัตกรรม ข้อมูล ทุนมนุษย์ และทรัพยากรอื่นๆ เพื่อขับเคลื่อน พัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน

๒.แรงงานไทยกับความท้าทายในยุคของเทคโนโลยี

หลายคนอาจเคยได้ยินข่าวการเลิกจ้างคนของหลาย ๆ บริษัทในปัจจุบัน นอกจากปัจจัยทางเศรษฐกิจแล้วยังมีปัจจัยอะไรอีก รู้หรือไม่ หลาย ๆ บริษัทนั้นหันมาใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรต่าง ๆ ในการทำงานแทนการจ้างคน ซึ่งหากเป็นเช่นนี้เราควรปรับตัวอย่างไรในช่วงเวลาไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา เราได้ประสบกับความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลที่เข้ามามีบทบาทในการใช้ชีวิตของเราในทุกวัน ทุกด้าน โดยเฉพาะในภาคธุรกิจ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีเหล่านี้เข้ามาเปลี่ยนแปลงวิธีการบริหารจัดการธุรกรรมต่าง ๆ ของภาคธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างธุรกิจรูปแบบใหม่ หรือทำธุรกรรมรูปแบบเดิมแต่เปลี่ยนแปลงวิธีการผลิต การใช้วัตถุดิบใหม่ ๆ หรือแม้กระทั่งการย้ายฐานการ

ผลิตอันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ซึ่งเราคงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าโลกในยุคศตวรรษที่ 21 นี้ต่างไปจากเดิมมากทีเดียว

ทุกวันนี้เราจะเห็นได้ว่าภาคธุรกิจได้รับประโยชน์จากพัฒนาการของเทคโนโลยีหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นระบบเทคโนโลยีหุ่นยนต์เชิงอุตสาหกรรม (Industrial Robots) ระบบปัญญาประดิษฐ์ Artificial Intelligence (AI) รวมไปถึงเทคโนโลยีดิจิทัลโดยรวม เช่น Big Data, IoT โดยในหลายภาคธุรกิจมีการนำเทคโนโลยีรูปแบบใหม่ ๆ เหล่านี้มาช่วยในการผลิตสินค้าและบริการ เช่น ในธุรกิจรถยนต์ที่ปัจจุบันมีความพยายามพัฒนารถยนต์ไร้คนขับขึ้น โดยผลจากการนำเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ นอกจากจะทำให้ระบบการผลิตมีประสิทธิภาพมากขึ้นแล้ว ในระยะยาวก็อาจมีผลทำให้สามารถผลิตได้ในราคาที่ถูกลง แต่อย่างไรก็ดี แม้เทคโนโลยีสมัยใหม่จะมีประโยชน์มากมายขนาดไหน แต่ผลจากการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยนี้มาใช้ก็ส่งผลโดยตรงกับแรงงานที่เคยทำหน้าที่เหล่านี้อยู่ก่อน เพราะการปรับใช้เทคโนโลยีนี้มักจะทำให้ภาคธุรกิจมีความต้องการใช้แรงงานเหล่านี้น้อยลง ซึ่งอาจนำมาซึ่งการเกิดภาวะการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแบบไร้การจ้างงาน Jobless Growth อันหมายถึงการที่ภาคธุรกิจสามารถเติบโตได้โดยไม่ต้องจ้างงานเพิ่มหรือจ้างงานน้อยลง หรืออีกนัยหนึ่งคือแม้เศรษฐกิจจะเติบโต แต่การจ้างงานจะไม่ได้เพิ่มขึ้นและอาจมีแนวโน้มลดลง เนื่องด้วยการเติบโตทางเศรษฐกิจนั้นไม่จำเป็นต้องพึ่งแรงงานจำนวนมากเหมือนในอดีตอีกต่อไป ซึ่งสถานการณ์นี้เองอาจส่งผลกระทบเชิงโครงสร้างกับแรงงานในระยะยาว นอกจากการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีจะมีผลกระทบโดยตรงกับความต้องการจ้างแรงงานแล้ว มันยังส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการค้าโลกและการย้ายฐานการผลิตด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ก็นำมาซึ่งผลกระทบกับความต้องการจ้างแรงงานด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเมื่อก่อนประเทศแม่หรือประเทศพัฒนาแล้วต่าง ๆ มักจะมีการย้ายฐานการผลิตออกไปในประเทศที่มีค่าแรงต่ำเพื่อจะได้สามารถผลิตสินค้าได้ราคาถูกลง ซึ่งปรากฏการณ์นี้ก็นำมาซึ่งการเพิ่มขึ้นของความต้องการจ้างแรงงานในประเทศฐานการผลิตต่าง ๆ ซึ่งประเทศไทยเองก็เป็นหนึ่งในประเทศเหล่านั้น แต่ในปัจจุบันเมื่อมีการเกิดขึ้นของเทคโนโลยีใหม่ ๆ มากมาย หรือกล่าวได้ว่าเป็นยุคของปัญญาประดิษฐ์ ที่ถูกนำมาใช้ทำงานหลายอย่างที่มนุษย์เคยทำ หรือเป็นยุคที่นักวิชาการบางส่วนเรียกว่าเป็น “The Third Unbundling” ซึ่งหมายถึงการทำงานต่าง ๆ ถูกจัดการให้สำเร็จได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ปฏิบัติงานอีกต่อไป ผลที่ตามมาคือเมื่อมีการเกิดขึ้นของเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า ก็ทำให้กระบวนการผลิตต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้แรงงานจำนวนน้อยลงและสามารถผลิตสิ่งต่าง ๆ ได้ถูกลง จนทำให้ต้นทุนการผลิตนั้นถูกกว่าการใช้เทคโนโลยีแบบเดิม จากผลตรงนี้เองจึงมีความเป็นไปได้อย่างยิ่งที่อาจทำให้เกิดสถานการณ์ที่บริษัทข้ามชาติจะตัดสินใจย้ายฐานการผลิตกลับไปประเทศแม่ดั้งเดิม หรือไม่ก็อาจเลือกย้ายฐานการผลิตออกจากประเทศที่เริ่มมีค่าแรงเพิ่มสูงขึ้นอย่างประเทศไทย ไปยังประเทศที่ยังค่าแรงต่ำกว่า เช่น ประเทศเวียดนามและ

ประเทศกัมพูชา ที่ยังถือเป็นประเทศรายได้ปานกลางระดับต่ำให้มาเป็นฐานการผลิตใหม่ได้ ซึ่งหากฐานการผลิตถูกย้ายออกไปจากประเทศไทย ไม่ว่าจะย้ายกลับไปประเทศแม่ หรือย้ายไปประเทศอื่นที่ค่าแรงถูกกว่าก็ตาม จะมีผลทำให้ความต้องการจ้างแรงงานในประเทศลดลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยความสำคัญของสถานการณ์ข้างต้น จึงนำมาซึ่งการศึกษาวิจัยของโครงการวิจัยเรื่อง “บทบาทของการค้าและเทคโนโลยีต่อการปรับเปลี่ยนของโครงสร้างตลาดแรงงานของไทย” [4] ที่ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ผลกระทบของเรื่องนี้โดยมีการหาค่าเฉลี่ยของความ เสี่ยงในกลุ่มประเภทอาชีพหลัก ๆ แก่กลุ่มอาชีพ อาทิ กลุ่มผู้บัญญัติกฎหมาย ข้าราชการอาวุโส ผู้จัดการ, กลุ่มผู้ประกอบการวิชาชีพด้านต่าง ๆ, กลุ่มช่างเทคนิคสาขาต่าง ๆ, กลุ่มงานเสมียน, กลุ่มพนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด, กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านการเกษตรและประมง, กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือในธุรกิจต่าง ๆ, กลุ่มผู้ปฏิบัติการด้านเครื่องจักรในโรงงาน และกลุ่มอาชีพงานพื้นฐาน

โดยผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากลุ่มอาชีพที่มีความเสี่ยงสูงที่สุด คือ กลุ่มอาชีพงานเสมียน, เจ้าหน้าที่ และรองลงมา คือ กลุ่มอาชีพปฏิบัติการด้านเครื่องจักรในโรงงาน แต่เมื่อวัดจากด้านกำลังแรงงานที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ โดยการคำนวณร้อยละของความเสียหายไปกับโครงสร้างของตลาดแรงงานไทยในปัจจุบัน พบว่ากลุ่มที่จะได้รับผลกระทบที่ใหญ่ที่สุด คือ กลุ่มกำลังแรงงานในอาชีพพนักงานบริการ พนักงานขาย ที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบกว่าสามล้านคน และรองลงมา คือ กลุ่มผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านการเกษตรและประมง จำนวนกว่าสองล้าน

กลุ่มอาชีพ	โอกาสเสี่ยง (ร้อยละ)	กำลังแรงงานที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ (คน)
1 ผู้ปฏิบัติงานงานบริหารอาวุโส ผู้จัดการ	0.3820	486,162
2 ผู้ประกอบการวิชาชีพต่างๆ	0.4176	551,996
3 ฝ่ายเทคนิคสาขาต่างๆ	0.5391	587,276
4 งานเสมียน, เจ้าหน้าที่	0.7253	685,410
5 พนักงานบริการ พนักงานขายในร้านค้าและตลาด	0.5700	3,285,656
6 ผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือด้านเกษตรและประมง	0.5733	2,755,300
7 ผู้ปฏิบัติงานมีฝีมือในธุรกิจต่างๆ	0.5793	1,468,133
8 ผู้ปฏิบัติการด้านเครื่องจักรในโรงงาน	0.6834	1,589,534
9 อาชีพงานพื้นฐาน	0.6195	1,581,264
รวม	0.5372	12,140,010

รูปที่ 3 แสดงระดับความเสี่ยงของอาชีพที่จะแทนด้วยเทคโนโลยี
ที่มา : วิจัย “บทบาทของการค้าและเทคโนโลยีต่อการปรับเปลี่ยนของโครงสร้างตลาดแรงงานของไทย” [ออนไลน์] 7 มิถุนายน 2564[4]

ข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า หากตลาดแรงงานไทยยังคงสภาพโครงสร้างไว้เช่นเดิม และไม่มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างของแรงงานและองค์ประกอบทักษะแรงงานแต่อย่างใด ตลาดแรงงานไทยก็มีโอกาสสูงมากที่จะประสบกับภาวะการไร้งานจากการ

ปรับเปลี่ยนทางโครงสร้าง หรือสถานการณ์การลดการจ้างงานขนาดใหญ่ (Massive Layoff) ที่เกิดจากการเข้ามาของเทคโนโลยีและการค้าระหว่างประเทศในรูปแบบใหม่ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อแรงงานจำนวนสูงถึงสิบสองล้านคน หรือหนึ่งในสามของกำลังแรงงานทั้งประเทศ

จากผลการศึกษาข้างต้น เป็นการชี้ว่าถึงเวลาแล้วที่ไทยเราควรหันมาตระหนักในเรื่องแรงงานอย่างจริงจังเสียที โดยในปัจจุบัน แม้ภาครัฐบาลก็มีการออกมาตรการมาเยียวยาช่วยเหลือแรงงานที่ได้รับผลกระทบในเรื่องนี้ อย่างเช่น ในปัจจุบันแรงงานในระบบจะได้รับการคุ้มครองจากประกันสังคม โดยหากเป็นกรณีถูกให้ออกจากงานจะได้รับเงินประกันสังคมว่างงานในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้างเฉลี่ย โดยคำนวณจากฐานเงินสมทบขั้นต่ำเดือนละ 1,650 บาท และฐานเงินสมทบสูงสุดไม่เกิน 15,000 บาท เป็นระยะเวลาไม่เกิน 180 วัน แต่อย่างไรก็ตาม หากมีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างการจ้างงานเกิดขึ้นจริง แรงงานอาจไม่สามารถหางานได้ใหม่ภายใน 180 วันอย่างแน่นอน ดังนั้น นอกจากเรื่องการเยียวยาช่วยเหลือแล้ว สิ่งที่รัฐบาลควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งคือเรื่องการเพิ่มพูนทักษะความรู้ให้แรงงาน และควรส่งเสริมบทบาทภาคเอกชนให้เข้ามามีส่วนช่วยในเรื่องนี้ด้วย โดยในเรื่องการเพิ่มพูนความทักษะความรู้ให้กับแรงงาน ภาครัฐบาลควรมีการวางแผนการพัฒนาฝีมือแรงงานให้สามารถทำงานได้ในยุคเทคโนโลยีเปลี่ยนผ่าน โดยจัดงบประมาณให้มีการจัดฝึกอบรมทักษะที่จำเป็น หรือมีงบประมาณช่วยเหลือให้แรงงานสามารถนำไปใช้ฝึกฝนตนเองผ่านหน่วยงานอื่นได้ นอกจากนั้นในส่วนของการศึกษาอันถือเป็นขั้นตอนสำคัญในการเพิ่มพูนทักษะความรู้ของแรงงานก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงาน รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนให้สามารถเอื้อต่อการสร้างทักษะสำหรับงานในอนาคต อีกทั้งควรผลักดันให้มีการจัดทำหลักสูตรการศึกษาต่อเนื่องทั้ง Online และ Offline เพื่อให้ผู้ที่เรียนจบไปแล้วหรือไม่มีโอกาสได้เรียนสามารถเข้าถึงความรู้และเรียนรู้ต่อเนื่องเพื่อพัฒนาทักษะของตัวเองได้ตลอดชีวิต ทั้งนี้ ภาครัฐบาลควรมีการออกมาตรการหรือสร้างระบบจูงใจให้ภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องร่วมด้วยช่วยกันดูแลแรงงาน เช่น ให้ภาคเอกชนจัดการฝึกอบรมพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานของตน หรือหากจะมีการนำเทคโนโลยีมาใช้แทนคนก็ควรหาแนวทางในการช่วยพนักงานในการย้ายไปที่ทำงานอื่นหรือภาคอุตสาหกรรมอื่นที่ยังมีความต้องการแรงงานแทนการที่จะเลิกจ้างโดยทันที หรือหากมีความจำเป็นต้องลดจำนวนคนงานจริงก็ควรมีการพิจารณาเรื่องการจ่ายเงินทดแทนที่เป็นธรรม นอกจากนี้ อาจเข้ามาเป็นตัวช่วยในการปรับทัศนคติแรงงาน ในเรื่องการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อให้แรงงานเปิดรับและปรับตัวเข้ากับโลกที่เทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ส่วนที่สำคัญที่สุดเลยคงหนีไม่พ้นตัวพนักงานเองที่ควรจะมี mindset เกี่ยวกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีความเข้าใจในเรื่องการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของตลาดแรงงานที่จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความต้องการแรงงานในประเทศด้วยว่าเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะแม้ว่าภาครัฐบาลจะให้การช่วยเหลือแล้ว ภาคเอกชนหรือนายจ้างจะให้การช่วยเหลือแล้ว แต่ใน

สุดท้ายนั้น แรงงานเองก็ต้องเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงนี้ โดยการแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง พัฒนาทักษะความรู้ใหม่ ๆ รวมไปถึงมองหาโอกาสที่จะมีขึ้นในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอาชีพใหม่ ๆ หรืออุตสาหกรรมใหม่ ๆ ซึ่งหากแรงงานมีการปรับตัวให้มีความพร้อมอยู่เสมอ ก็จะมีโอกาสที่จะมีงานทำและใช้ชีวิตอยู่ในโลกอนาคตต่อไปได้อย่างแน่นอน[4]

รูปที่ 4 แสดงแนวทางในการพัฒนาแรงงานในยุคเทคโนโลยี
ที่มา : วิจัย “บทบาทของการค้าและเทคโนโลยีต่อการปรับเปลี่ยนของโครงสร้างตลาดแรงงานของไทย” [ออนไลน์] 7 มิถุนายน 2564[4]

3. คนพิการกับความต้องการมีงานทำในโลกยุคดิจิทัล

คนพิการ หมายถึง กลุ่มคนที่ความบกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ การไร้ความสามารถ หรือสูญเสียสมรรถภาพ หรือความด้อยโอกาสในสังคม จำเป็นต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือเป็นพิเศษ เพิ่มเติมจากวิธีการตามปกติ ทั้งในด้าน การใช้ชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ และการเข้าสังคม เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพของเขาเอง โดยออกแบบการดูแลช่วยเหลือเด็ก ตามลักษณะความจำเป็น และความต้องการของเด็กแต่ละคน เด็กที่พิการ เราจัดให้เป็นเด็กพิเศษ (Special Child) หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Child With Special Needs) หมายถึง เด็กที่จำเป็นต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือบำบัดฟื้นฟูและให้การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะความจำเป็นและความต้องการของเด็กแต่ละคน ประเภทของเด็กพิเศษ มีการจำแนกไว้แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ และลักษณะการจัดบริการเพื่อให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมดังเช่น International Classification of Functioning, Disabilities and Health ขององค์การอนามัยโลก(WHO) ได้จัดแบ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือเด็กพิการ ตามลักษณะต่างๆ แบ่งเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. แบ่งตามความบกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ (Classification of Impairment) ได้แก่ ความบกพร่องทางสติปัญญา จิตใจ ภาษาและการสื่อความหมาย การได้ยิน การ

มองเห็น และความบกพร่องของอวัยวะต่างๆ เช่น ระบบประสาทสัมผัส กระดูก หัวใจ เป็นต้น

2. แบ่งตามการไร้ความสามารถหรือสูญเสียสมรรถภาพ (Classification of Disabilities) ได้แก่ การไร้ความสามารถด้านอุปนิสัยและพฤติกรรมการสื่อความหมาย การเคลื่อนไหว และการดูแลตนเอง เป็นต้น

3. แบ่งตามการเสียเปรียบหรือความด้อยโอกาสในสังคม (Classification of Handicap) ได้แก่ การเสียเปรียบด้านร่างกาย ต้องพึ่งพิงผู้อื่น ด้านสังคม สภาพเศรษฐกิจ รวมถึงการรักษายาบาลด้วย เป็นต้น

ปัจจุบันนี้ รัฐบาลไทย ได้พยายามให้ความช่วยเหลือเด็กพิเศษ โดยการออกพระราชบัญญัติ พันฟูสมรรถภาพเด็กพิเศษ พ.ศ. 2534 โดยมีคณะกรรมการพันฟูสมรรถภาพเด็กพิเศษ เป็นผู้กำกับ ดูแล และวางนโยบายสำหรับ พันฟูสมรรถภาพเด็กพิเศษ และกฎกระทรวง พ.ศ. 2537 ออกความตามใน พระราชบัญญัติพันฟูสมรรถภาพเด็กพิเศษ พ.ศ. 2534 ให้สถานประกอบการ ของเอกชนที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 200 คนขึ้นไป รับเด็กพิเศษ ที่สามารถทำงานได้ ในอัตราลูกจ้างทั้งหมดทุก 200 คนต่อเด็กพิเศษ 1 คน เศษของทุก 200 ถ้าเกิน 100 คนต้องรับเพิ่มอีก 1 คน ซึ่งเป็นการช่วยเหลือเด็กพิเศษ ให้ประกอบอาชีพได้ อย่างไรก็ตาม การออกพระราชบัญญัติ ก็เป็นเพียงการผลักดันให้สังคม เข้ามามีส่วนรับผิดชอบ ส่งเสริม และสนับสนุนกลุ่มบุคคลที่ด้อยโอกาสนี้มากขึ้นเท่านั้น[5]

นับตั้งแต่ประเทศไทยกำหนดและบังคับใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2556 มาตรา 33 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้นายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการ และหน่วยงานของรัฐบาลรับคนพิการเข้าทำงานตามลักษณะของงานในอัตราส่วนที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐบาล ซึ่งมีลูกจ้าง 100 คนขึ้นไปรับคนพิการที่สามารถทำงานได้เข้าทำงานในอัตราส่วนลูกจ้างที่มีใช้คนพิการทุกหนึ่งร้อยคนต่อคนพิการหนึ่งคน เศษของหนึ่งร้อยคนเกินห้าสิบคนให้รับเพิ่มอีกหนึ่งคน หากไม่ประสงค์รับคนพิการเข้าทำงานนายจ้างหรือสถานประกอบการหรือหน่วยงานของรัฐบาลอาจให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการ จัดจ้างเหมาะสมช่วยงาน ฝึกงาน หรือให้การช่วยเหลืออื่นใดแก่คนพิการก็ได้ตามมาตรา 35 และหากนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการไม่รับคนพิการเข้าทำงานตามมาตรา 33 รวมทั้งไม่ดำเนินการตามมาตรา 35 ให้ส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ตามมาตรา 34 จากการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีสภาพการบังคับใช้ได้จริง ส่งผลให้ความต้องการแรงงานด้านคนพิการของนายจ้างหรือเจ้าของสถานประกอบการหรือหน่วยงานภาครัฐบาลมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายและแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ.2556-2564และสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร

ไทย พ.ศ.2556 กรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 แผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ “คนพิการเข้าถึงสิทธิ ได้จริง ดำรงชีวิตอิสระในสังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอย่างยั่งยืน” ภายใต้ยุทธศาสตร์แห่ง ความเท่าเทียม (Equal) ได้แก่ การเสริมพลังคนพิการและองค์กรด้านคนพิการให้มีศักยภาพ และความเข้มแข็ง การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการ การจัดการเลือกปฏิบัติเพื่อให้คน พิการเข้าถึงสิทธิได้จริง การเสริมสร้างความเข้าใจและเจตนาดีเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการ และความพิการ การสร้างสภาพแวดล้อมและบริการสาธารณะที่ทุกคนเข้าถึงและใช้ ประโยชน์ได้ และการส่งเสริมบูรณาการเครือข่ายและสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาคุณภาพ ชีวิตคนพิการอย่างยั่งยืน กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ สังกัดกระทรวงการ พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ปัจจุบันนี้คาดการณ์ได้ว่าประมาณร้อยละ 15 ของจำนวนประชากรโลกทั้งหมด มี ความพิการ (Disability) ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง โดยที่อัตราความพิการกำลังเพิ่มขึ้นตาม อายุของประชากรและ ภาวะป่วยเรื้อรัง (World Health Organization, 2016) นอกจากนี้ ยังได้มีการคาดการณ์ว่า ประชากรโลกจำนวน 36 ล้านคนเป็นผู้ที่ตาบอด และ 217 ล้านคน มีปัญหาตาเห็นเลือนรางในระดับปานกลางถึงร้ายแรง โดยที่ร้อยละ 81 ของผู้ตาบอดและผู้ ที่ตาเห็นเลือนรางในระดับปานกลางถึงร้ายแรงนี้มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป (World Health Organization, 2017) นอกจากนี้ ประชากรโลกประมาณ 466 ล้านคนเป็นคนพิการด้านการ ได้ยิน และ 34 ล้านคนจากกลุ่มคนดังกล่าวเป็นเด็กและเยาวชน ทำให้คาดการณ์ได้ว่าใน ปี พ.ศ. 2593 ประชากรโลกประมาณ 900 ล้านคนจะเป็นคนพิการด้านการได้ยิน (World Health Organization, 2020) ทั้งนี้ ความพิการดังกล่าวย่อมมีการเสื่อมถอยลงอีกเมื่อคน พิการมีอายุมากขึ้น ส่งผลให้สมาชิกครอบครัวที่ไม่ได้พิการจำเป็นต้องให้การช่วยเหลือดูแล ญาติหรือเพื่อนที่มีความพิการเหล่านั้น ซึ่งปัญหานี้ในวันจะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น ด้วย สาเหตุที่สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปโดยมีผู้เข้าสู่วัยสูงอายุมากขึ้นทุกปี

นอกจากสถานการณ์การเพิ่มขึ้นของคนพิการโดยเฉพาะด้านการมองเห็นและการได้ ยินแล้ว จะเห็นได้ว่าสังคมปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัลที่ข้อมูลองค์ความรู้ล้วนเผยแพร่ผ่านสื่อดิจิทัล อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง ทั้งในรูปแบบโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และ ฐานข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งมักเป็นข้อมูลที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยที่เจ้าของ ลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำสำเนา งาน ดัดแปลง ตลอดจนควบคุมการ เผยแพร่ข้อมูลผลงานของตน อีกทั้งยังสามารถสร้างอำนาจทางการตลาดให้แก่เจ้าของ ลิขสิทธิ์เช่นว่านั้นด้วย ในขณะที่ข้อมูลองค์ความรู้ดังกล่าวย่อมมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการ พัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ โดยสามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อขับเคลื่อนให้คนพิการมี ศักยภาพในการปฏิบัติงาน หรือสร้างรายได้ สร้างอาชีพ ให้เทียบเท่ากับคนปกติ และเกิด ความภาคภูมิใจในคุณค่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

จากงานวิจัยเรื่อง “การติดตามการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการ: กรณีศึกษาคนพิการ

จากสถานคุ้มครองและพัฒนาคนพิการบ้านนนทภูมิ จังหวัดนนทบุรี” พบว่าคนพิการส่วนใหญ่ทำงานด้านธุรการ การบันทึกข้อมูล จัดเรียงเอกสารรองลงมาเป็นงานด้านการผลิต พนักงานช่างอิเล็กทรอนิกส์ พนักงานทำความสะอาด และพนักงานจัดเรียงสินค้า ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สอดคล้องกับที่จบมาโดยตรง เป็นงานที่ไม่ตรงกับความสามารถ และคุณวุฒิที่มี เช่น คนพิการที่จบระดับปริญญาตรี แต่ได้รับค่าจ้างตามค่าแรงขั้นต่ำ เป็นรายวัน และตำแหน่งไม่ตรงกับวุฒิการศึกษา มีเพียงตำแหน่งช่างอิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับการจ้างงานตรงตามความรู้ความสามารถ และตรงกับวุฒิการศึกษา ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ สุรพล ปธานวนิช และคณะ(2541, น.(2)-(4)) เรื่องชีวิตการทำงานของลูกจ้างพิการในประเทศไทย ที่ว่า ตำแหน่งงานสำหรับคนพิการที่สำคัญได้แก่ งานเสมียนพนักงาน บริกรและช่างเทคนิค ข้อค้นพบนี้น่าจะช่วยสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับคนทั่วไปในเรื่องงานที่เหมาะสมกับคนพิการ ประกอบกับผลการศึกษาของจิราวัลย์ คงถาวร (2547) เรื่องงานที่เหมาะสมกับคนพิการ ที่ว่าคนพิการทางด้านร่างกายหรือการเคลื่อนไหวเหมาะกับงานตอบรับโทรศัพท์นั้นจริงๆ แล้วคนพิการทางด้านร่างกายหรือการเคลื่อนไหวสามารถทำงานอย่างอื่นๆ ได้อีก เช่น งานบันทึกข้อมูล หรือจัดเรียงเอกสาร พนักงานต้อนรับหรือประชาสัมพันธ์ หรืองานขาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะความพิการ และทักษะความสามารถ ที่แตกต่างกันไป ข้อค้นพบดังกล่าวจึงสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการระดับโลกว่าด้วยเรื่องคนพิการซึ่งได้กล่าวถึงการมีงานทำของคนพิการว่า “ถ้าคนพิการได้รับการชี้แนะและฝึกงาน รวมทั้งการจ้างเข้าทำงานที่ถูกต้อง คนพิการจะทำงานได้หลายอย่างตามที่ตลาดต้องการ” อย่างไรก็ตาม การจ้างงานคนพิการนั้น จากผลการศึกษาพบว่านายจ้างจะพิจารณาจากลักษณะงานที่เหมาะสมกับลักษณะความพิการเป็นสำคัญ ส่งผลให้โอกาสการมีงานทำรวมถึงรายได้ของคนพิการจึงยังคงอยู่ในวงจำกัด[6]

สร้างรูปแบบการเรียนรู้บนความท้าทาย

จากผลงานวิจัยการดำเนินชีวิตในสังคมของคนพิการ มีความสัมพันธ์กันค่าตอบแทน สภาพการทำงาน วัน-เวลา ทำงานแรงจูงใจในการทำงานของคนพิการ คนพิการที่ได้รับการจ้างงานมักมีแรงจูงใจสำคัญในการทำงานคือค่าตอบแทน การได้รับค่าตอบแทนที่สมเหตุสมผลเหมาะสมกับการทำงาน นั้นนำไปสู่ความมั่นคงในชีวิต การมีบ้าน มีรถ มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น จากการทำงานที่มั่นคง จากการสัมภาษณ์คนพิการที่ออกไปใช้ชีวิตในสังคมภายนอกนั้น คนพิการมีความสุขกับการใช้ชีวิตมากกว่าการอาศัยอยู่ในสถานคุ้มครอง รู้สึกว่าชีวิตมีอิสระในการคิดการตัดสินใจด้วยตนเอง ต่อให้การใช้ชีวิตภายนอกต้องดิ้นรน เหนื่อยยากลำบาก แต่ก็รู้สึกภูมิใจที่ได้ใช้ชีวิตด้วยตนเอง สร้างการยอมรับจากบุคคล

อื่นเป็นการแสดงให้เห็นศักยภาพของคนพิการ และการได้ออกไปใช้ชีวิตในสังคมภายนอก เป็นเป้าหมายของคนพิการ เนื่องจากคนพิการมองว่า การใช้ชีวิตในกฎระเบียบต่างๆ ทำให้สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เพราะจะมีคนคอยดูแลและจัดการ ให้ ความท้าทายของการสนับสนุนให้คนพิการให้สามารถพึ่งตนเองได้จึงเป็นสิ่งที่รัฐบาล และคนปกติทุกคนพึงกระทำอย่างยิ่ง จากสถิติผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นถึงอาชีพส่วนใหญ่ที่คนพิการที่สามารถหาเลี้ยงชีพได้ด้วยตนเองคือทำงานด้านธุรการ การบันทึกข้อมูล จัดเรียงเอกสาร แสดงว่าเทคโนโลยีในโลกดิจิทัลที่สามารถตอบสนองการมีอาชีพได้ก็คือ การใช้คอมพิวเตอร์นั่นเอง และSoftware ที่ตอบสนองอาชีพได้ดีที่สุดยุคนี้ก็คือ โปรแกรม Microsoft Office 365

อะไรคือ Microsoft Office 365

Microsoft Office 365 คือ โปรแกรม Microsoft Office ที่สามารถเชื่อมต่อกับระบบ Cloud ได้ โดยเปลี่ยนรูปแบบการใช้งานโปรแกรมจากบน PC ไปใช้งานออนไลน์บน Cloud และยังมีบริการออนไลน์อื่นๆให้ใช้งานได้อีกเช่น Exchange , SharePoint, Skype for Business, และ Yammer ซึ่งจะทำให้การทำงานในองค์กรง่าย และสะดวกมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังทำงานที่ไหนก็ได้ เพราะไฟล์เอกสารถูกเก็บออนไลน์บน Cloud จะดึงมาใช้เมื่อไหร่ก็ได้เป็นการ Backup เอกสารไปในตัว หากเครื่องเสียหาย แต่เอกสารไม่หาย สะดวกสบายในการแชร์ข้อมูลร่วมกับสมาชิกภายในทีม ไม่ว่าจะเป็นแชร์ไฟล์เอกสาร , ตารางนัดหมายการประชุมต่างๆ การเรียนการสอนออนไลน์ ประชุมออนไลน์ จัดการสอนออนไลน์ และเก็บไฟล์งานส่งอีเมล ช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในองค์กร เพราะชำระเฉพาะส่วนของ User ที่ใช้งานจริงเท่านั้น หรือถ้าหน่วยงานทางการศึกษาก็สามารถผูกโดเมนของสถานศึกษาสามารถใช้ในการศึกษาได้ฟรีอีกด้วย อีกทั้งระบบจะมีเครื่องมือล่าสุดไว้ใช้งานเสมอ เพราะระบบจะดำเนินการอัปเดตให้โดยอัตโนมัติ(ฟรี) เมื่อคุณเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต โปรแกรมสำหรับการศึกษาที่มาพร้อมกับ Office 365 มีดังนี้ Outlook – Email, Microsoft Word, Microsoft Excel, Microsoft PowerPoint, Team, OneNote, Calendar, OneDrive, Flow, Sway,Yammer เป็นต้นสามารถใช้ผ่าน Browsers หรือ App พร้อมทั้งแก้ไขงานบนเอกสารเดียวกันแบบเรียลไทม์ กับครูบุคลากรทางการศึกษา นักเรียนกลุ่มเพื่อนอื่นๆที่ได้รับสิทธิ์ได้ Online Conferences Skype Skype for Business ไม่จำกัดจำนวนครั้ง , Microsoft Team การประชุมออนไลน์ผ่านเว็บแชท รวมถึงแอปการสร้างห้องเรียนออนไลน์ สอนออนไลน์ มอบหมายงานส่งงานผ่าน Microsoft Team ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พื้นที่เก็บข้อมูลส่วนตัวแบบออนไลน์บน Cloud ขนาด 1 TB/user ให้ครูบุคลากรทางการศึกษา นักเรียนนักศึกษาเชื่อมต่อกับไฟล์ที่สำคัญได้ทุกที่บนอุปกรณ์ทุกเครื่องรวมถึงสะดวกต่อการแชร์เอกสารทั้งในและนอกองค์กร Social Network (Yammer) เครือข่ายสังคมออนไลน์ภายในองค์กร สะดวกต่อการแชร์ข้อมูลข่าวสารกับทุกคนในองค์กรได้ในแบบเรียลไทม์ อีก

ทั้งยังมี Email 50 GB/user บริการอีเมลสำหรับครูบุคลากรทางการศึกษานักเรียนนักศึกษาบนพื้นที่ 50 GB/user รวมถึงการแชร์ตารางนัดหมายและปฏิทินร่วมกันกับองค์กร [7]

เครื่องมือ Microsoft Office365

เครื่องมือเพื่อการศึกษาใน Office365 มีมากมายขอยกตัวอย่างดังนี้ [8]

1.MicrosoftWord คือ โปรแกรมประมวลผลคำที่ออกแบบมาเพื่อช่วยให้คุณสร้างเอกสารที่มีคุณภาพระดับมืออาชีพ,

2.MicrosoftExcel คือ โปรแกรมทางด้านตารางคำนวณ การวิเคราะห์ การออกรายงานในรูปแบบตารางและกราฟ,

3.MicrosoftPowerPoint คือ โปรแกรมสร้างงานนำเสนอข้อมูล (Presentation) ,

4. MicrosoftTeam คือ เครื่องมือที่ถูกออกแบบมาเพื่อเป็น สื่อกลางในการทำงานในด้านต่างๆ เช่น ห้องเรียนออนไลน์ การติดต่อสื่อสาร การนัดหมาย การประชุม การประกาศและติดตาม ข่าวสาร การติดตามงานหรือโครงการต่างๆ เป็นต้น ,

5.OneNote คือ สมุดบันทึกดิจิทัลที่คุณจดบันทึกและเก็บข้อมูลไว้ในที่เดียว

6.Calendar คือ บริการปฏิทินแบบออนไลน์ซึ่งทำให้คุณสามารถเก็บข้อมูลเหตุการณ์ต่างๆ รวมไว้ในที่เดียวกันได้ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างกำหนดการนัดหมาย ,

7.OneDrive คือ พื้นที่เก็บข้อมูลส่วนตัวออนไลน์ เพื่อบันทึกเอกสาร รูปภาพ และไฟล์อื่นๆ ในระบบคลาวด์ แชร์กับเพื่อน และรวมไปถึงการทำงานร่วมกันบนคลาวด์ ,

8.Sway คือ เครื่องมือสร้างเว็บเพื่อการเรียนรู้ Portfolio แฟ้มสะสมงานออนไลน์,

9.Skype มีหน้าที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างผ่านอินเทอร์เน็ตด้วยข้อความ พร้อมเสียง และภาพจากกล้อง Webcam โดยจะเป็นการสื่อสารกันแบบ Real Time ลักษณะจะคล้ายกับการ วิดีโอคอล

10.MicrosoftForm คือ เครื่องมือสร้างแบบทดสอบ แบบสำรวจ แบบสอบถาม การลงทะเบียน และอื่นๆ ได้ง่าย ,

11.Stream คือ เป็นบริการวิดีโอที่มีความปลอดภัยเพื่อให้คุณสามารถจัดการบุคคลที่ดูเนื้อหาวิดีโอของคุณและกำหนดวิธีที่จะแชร์ภายในองค์กรของคุณได้อย่างแพร่หลายเป็นต้น เครื่องมือที่กล่าวมาข้างต้นนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้งานร่วมกันในห้องเรียนออนไลน์โดย MicrosoftTeam ได้อย่างลงตัวเลยทีเดียว

บทสรุป

การเปิดโลกให้คนพิการเข้าสู่โลกดิจิทัล นี้ เป็นความรับผิดชอบของหน่วยงานรัฐบาล และสังคม ที่จะช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสกลุ่มพิเศษนี้ ซึ่งด้วยลำพังตัวพวกเขาเองนั้นพวกเขาไม่สามารถที่ก้าวไปด้วยตัวเองได้ ถ้าขาดปัจจัยทั้งทางด้านการเงิน ความรู้ในวิธีการ (Know-How) ในการพัฒนาเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ที่จะสื่อสารกับโลกกว้างได้ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงสิ่งที่ต้องการแสดง ให้เห็นว่าถ้ารัฐบาล หรือหน่วยงานใด

เห็นความจำเป็น และส่งเสริมให้มีการพัฒนาแล้ว ประโยชน์ที่ได้รับจะมากมายมหาศาล ด้วยจำนวนเด็กพิเศษในประเทศเรามีกว่า 1% ของประชาชนทั้งหมด ถ้าเราสามารถ จัดหาอุปกรณ์เหล่านี้ได้ ก็จะทำให้พวกเขามีความรู้ มีสิทธิ มีการศึกษาทัดเทียมกับคนปกติ แล้วเราอาจจะได้คนที่มีคุณภาพ มารับใช้สังคมได้เป็นจำนวนมาก

การเปิดโอกาสให้คนพิการได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและประกอบอาชีพพร้อมกับคนปกติทั่วไป ไม่ถูกทอดทิ้งหรือดูหมิ่นความสามารถของคนพิการทั้งที่ยังไม่มีโอกาสได้เห็นผลงานหรือความสามารถของคนพิการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวคนพิการเองว่าจะแสดงศักยภาพให้สังคมได้รู้ ได้เห็นหรือยอมรับมากน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่คนพิการควรตระหนักคือการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองอยู่ตลอดเวลา เพื่อแสดงให้เห็นในความสามารถว่าสามารถทำงานได้ใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด การใช้เทคโนโลยีคือสิ่งที่คนพิการต้องเรียนรู้มากที่สุด เพื่อจะได้นำมาซึ่งตัวช่วยที่สำคัญในการประกอบอาชีพ เทคโนโลยีในโลกดิจิทัลที่สามารถตอบสนองการมีอาชีพได้ก็คือการใช้คอมพิวเตอร์นั่นเอง และ Software ที่ตอบสนองอาชีพได้ดีที่สุดยุคนี้ก็คือ โปรแกรม Microsoft Office 365 จึงเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดตัวหนึ่งของคนพิการ

เอกสารอ้างอิง

- [1] โลกยุคดิจิทัล.(2564).[ออนไลน์] .สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2564]. จาก <https://www.wynnsoft solution.com>.
- [2] ยุค Digital 4.0 เมื่อโลกขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี.(2564).[ออนไลน์] .สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2564]. จาก <http://www.wice.co.th>.
- [3] แผนพัฒนาสู่ "ดิจิทัลไทยแลนด์" พาประเทศสู่ความมั่งคั่งและมั่นคง.(2564).[ออนไลน์] .สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2564]. จาก <https://www.blognone.com/node/89878>.
- [4] เนื้อแพร่ เล็กเฟื่องฟู และ วรประภา นาควัชร,วิจัย.(2564).[ออนไลน์].**บทบาทของการค้าและเทคโนโลยีต่อการปรับเปลี่ยนของโครงสร้างตลาดแรงงานของไทย**.สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2564]. จาก<https://researchcafe.org/the-roles-of-trade-and-technology/>.
- [5] สลิตยพงษ์ มั่นหลา.(2559).**เส้นทางการจัดการศึกษาเพื่อเข้าสู่อาชีพของคนพิการ** .วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม-มิถุนายน 2559.195.
- [6] ปิยะรัตน์ เทียงปา.(2560).**การติดตามการจ้างงานคนพิการในสถานประกอบการ: กรณีศึกษาคนพิการจากสถานคุ้มครองและพัฒนาคนพิการบ้านนนทภูมิ.จังหวัดนนทบุรี**.
- [7] Aware. (2563). **Microsoft Office 365**. [ออนไลน์]. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 เมษายน 2564]. จาก <https://www.aware.co.th/office-365-%E0%B8A3/>.
- [8] Saranitus. (2559). **Office 365 Education**. [ออนไลน์].สืบค้นเมื่อวันที่ 12 เมษายน 2564]. จาก <https://www.saranitus.com/2015/03/how-to-sign-up-for-office-365-education.html>.